

Welcome home Burning Man

'Burning Man is als Fellini die Alice in Wonderland regisseert op de set van Mad Max met props van Dali en Robodock en tweedehandskostuums van Barbarella, The Beatles en het Cirque du Soleil.' Dankzij Buckle Up en de Volkskrant kon Joost Perik, creative partner BSUR, eind augustus het utopische festival en de verbranding van 'The Man' zelf ervaren.

Om te beginnen is er die bizarre plek, twee uur voorbij Reno: De Black Rock Desert, Nevada. Een platte zand- en alkalivlakte van 30 mijl doorsnee, de grootste van Noord-Amerika. De uitgedroogde bodem van een prehistorisch meer waarop niets groeit of leeft. Door bergen omzoomd. Overdag 45 graden, 's nachts misschien 15. Fijn grijs dat overal tussenkomt. Grootse luchten en sterrenhemels. In een week worden we getraakteerd op een volledige maansverduistering, meteorietenregens, zandstormen, stof-twisters en een regenboog

door een zandstorm heen. En dan moet ik over het evenement nog beginnen.

Ons Buckle Up-reclameclubje past in één wat onhandig motorhome (de kop was er in L.A. al af, qua blikshade) en bestaat verder uit organisator Gemma Veel (Tadaaaaa), Yvonne Roos (Asics), Bas van Berkestijn en Paul Woltering (Woedend!)

HYPERACTIEVE WEEK

Middernacht, de poorten gaan open. Een bonte stoet 'Burners' vormt een kilometers lang lint van koplampen in de pikdonkere vlakte. Zelfgebouwde

'mutant-cars' en afgetrapte auto's met hele uitdragerijen op het dak. Veel grote soundsystems en generatoren. In de verte zien we 'The Man' al, groen verlicht. De eerste contacten worden gelegd, biertjes uitgedeeld, op de auto naast ons draait een dj, ondanks de zandstorm. Er staan dichtregels langs de weg, om ons af te remmen en op te warmen. Het thema luidt 'The Green Man' en alles is groener dan ooit. De laatste regel voor de poort: 'If you were really green' - 'You would have walked here.'

De hele week relativeert Burning Man zichzelf en de deelnemers. Grenswachten met bontmutsen en kalashnikovs halen ons uit de camper en ontmaagden ons. We worden met ons klokken-spel voor een grote bel gezet die hard geluid wordt terwijl we 'I am free' moeten roepen. De 'greeters' omhelzen ons en roepen 'Welcome home'. De intocht zal een nacht en een dag duren. Met onze burens wandelen we tot zonsopgang door de stad in wording.

Enter Black Rock City en The Burning Man Project. Ontstaan in 1986, toen 20 kunstenaars de eerste houten man, zonder verdere betekenis, verbrandden. Het is of je aankomt op Mars, waar de mensheid haar eerste kolonie heeft gesticht. In dit barre oord ben je op elkaar aangewezen.

VRIJE GEESTEN

De stad die elk jaar slechts een hyperactieve week bestaat en daarna spoorloos verdwijnt is gebouwd van auto's, campers, tenten en stellages in talloze blocks die samen een halve cirkel van 5 mijl doorsnee vormen. à la de Amsterdamse grachtengordel. In het midden staat het standbeeld (tevens bakken) van The Man die aan het eind van de week in vlammen opgaat. Er bivakkeren circa 45.000 mensen. Vrije geesten uit heel de wereld, maar vooral uit Amerika. Alles mag er. En alles is er gratis. De community is altijd wars van commercialisering geweest. In de 'gift economy' van 'BRC' geef en ontvang je 'cadeaus'. Iedereen leeft zeven dagen lang van wat tezamen is meegenomen. De 'gifts' zijn kunstwerkjes, eten, drinken, zelfgemaakte souvenirs (er bestaat geen commerciële BM-merchandise), maar ook alle soorten diensten en acts, massages, yogales en 'soulmate matching' tot een tongzoen van de rondwandellende 'kissing booth' of, nog genuereuzer, orale bevrediging voor de dames.

Vrijwel iedereen draagt iets bij aan het festival, al is het maar door zich buitenissig uit te dossen. Samen vorm je de plek met de meeste creatieve prikkels per meter ter wereld en passant 'The greatest party on earth', die dag

Corporate Ameri-car: 'We need higher profits!'

en nacht doorgaat. Een stad met eigen kranten als de 'Piss Clear', naar het advies om 4 liter water per dag te drinken. Met eigen radiostations maar bewust zonder telefoonnetwerk. Ook sponsors en merken komen er niet in, wat bijdraagt aan de escapistische sfeer.

NO TRACE EVENT

Burning Man is een slim georganiseerd 'no trace event'. Je verzamelt je eigen troep en neemt het zelf weer mee terug. Je staat dus stil bij wat je gebruikt. Je eigen beker moet overal mee naartoe. Het terrein blijft brandschoon.

's Nachts is het te interessant en overdag is het te heet om te slapen.

Je voelt je zweet niet omdat het direct verdampt. De hitte is uitputtend. Een wandeling naar de toiletten even verderop is pushing it. Je trekt een toilet-huisje open waar een meisje op zit dat reageert met 'Nice to meet you'. Rond vijven koelt het af. De zonsopgang wordt met luid gejuich begroet. De lucht kleurt oranje, het feest barst los. Beter gezegd, de honderden originele feestjes, in alle soorten en maten door de hele stad, en overal ben je welkom. Ter viering van het leven, de liefde, de kunst, de vrede maar vooral: de zelfexpressie. 'The Party Formerly Known as the Prince Party'. Een kroeg die Damn Fucking Texans heet. De Seven Sins Bar, waar je met het rad van zonde tot 9 knallende zweepslagen kunt winnen. De Thunderdome, net als in de film maar minder dodelijk. Jazz. Raves.

De visuele overkill is niet te bevatten, op de boulevard is alles en iedereen uitbundig verlicht. Zo'n 8 kilometer licht, vuur, steengoede onbekende muziek en spektakel. Come out and play.

PIRATENSCHEPEN

Een meisje zit middenin in het donkere, geweldige niets naast haar fiets. Ik stel me voor en samen verbazen we ons over de paraderende art cars. Hele piratenschepen met feesten aan boord (voor iedereen), vélocipèdes in fluorkleuren, een reusachtig badeendje, ufo's. Lichtkunst zoals je het nog nooit gezien hebt. Vlammenwerpers op fietsen en auto's. We worden aangevallen door een neon haai, gemonteerd op een modelautootje en eindigen op een kolkend dance-

Paul en Bas, grijs geworden.

Het dagelijkse portie dust in the wind

feest met vlammenwerpers boven het publiek dat de mobiele discotheek Disorient, een oude schoolbus, ver van alles neerzet. De opvallende Disorient-neon staat elke nacht op een andere plaats zijn naam waar te maken. Honderden mensen, even zovele fietsen eromheen. Bij zonsopgang dansen we met mijlver niemandsland voor onze voeten.

Op het uiterste randje van de stad vinden we Camp Lost. De nachtclub van een per ongeluk rijk geworden hippie uit Reno, met heuse paal- en lapdanseresen als 'gifts'. Sleazy, maar dan wel met een Londense top-dj, een cocktailbar die voor de kill gaat en kunstige vuurkorven in de vorm van showgirls. Ik beland er in een zwaardgevecht met Star Wars-lichtdegens, waarvan er eerder op de avond honderden zijn uitgedeeld tijdens een duister ritueel onder The Man.

TITTY RACE

Wat flarden. Veel naaktlopers, gemeenschappelijk mengend met goths, hippies, punkrockers, travestieten, (undercover-)agenten, cowboys. Gehugd worden door white trash spierbundels. Verschillen smelten onder de zon van BRC. Koude biertjes die aan parachutes op de dansende meute neerdalen. Een jongen deelt bij zonsopgang gratis zonnebrillen uit. De ambulance is een golfkarretje waarop de chauffeuse verbaal de sirene doet, terwijl achterin een gevalletje 'Over Doing' wordt verzorgd. Een buurman die meer over geestverruimende middelen weet dan Hunter S. Thompson. Onze overburen houden elke middag het 'verkeer' tegen om cocktails uit te delen: 'Naked Man! Have a frozen daiguiri!' Een prachtige bestemming voor onze lauwwarme drankvoorraad.

Een boom van botten, die onbemand over het terrein kan zeilen op de wind en eraf gezeild is. Een poort van achtergebleven fietsonderdelen. De Titty Race: drieduizend topless fietsende vrouwen

Een van de vele woestijn-cruisers.

Het uitzicht van een sunrise party

Dutchburners Paul Woltering, Yvonne Roos, Bas van Berkestijn, Gemma Veel en Joost Perik.

in bodypaint. The Human Karkas Wash, waar je twee mensen helpt wassen om vervolgens zelf door een massa mensen gewassen te worden. The Barbie Death Camp and Wine Bistro: een concentratiekamp waar je een goed glas wijn kunt verdienen door een Barbie-pop zo creatief mogelijk om zeep te helpen. En interactieve kunstwerken, waar Burners de gekste ideeën op kwijt kunnen. Zoals 'Clothing made of smurfs'. Of geheimen: 'I cheated on every single girlfriend. Every single one'.

LAATSTE GRAPJE

Op de laatste avond staan we met tienduizenden in een cirkel rond The Man. Een protestmars komt langs: 'Not Again!', 'Save the Man! Een vrouw huilt, een verafgoding die niet bedoeld is en door de vernietiging wordt rechtgezet. De houten man heft zijn armen omhoog en bereidt zich voor op het einde, een cirkel van honderden vuurkunstenaars leidt het ritueel in: vuurwerk, een explosie, hij brandt. Gejuich. Als de man valt, kleden mensen zich uit om hun kleren in het vuur te gooien.

Als we in de vroege ochtend van ons vertrek de camper zoeken, is het nog even lastig. Overal dolende mensen. Alle straatnaambordjes zijn tegelijk met het verlichte baken vernietigd. Een laatste grapje van de organisatie.

Buckle Up gaat volgend jaar terug naar Burning Man. Opgeven voor eind oktober 2007 bij gemma@tadaaaaa.nl

The Rolling Stones Party, een doodgewone maandagmiddag.